

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ СЛЪНЧЕВИ ХОРА

chitanka.info

Октомврийското слънце се усмихва през училищните прозорци. Лъчите му галят нежно лицата на малчуганите, които сноват напред-назад по коридорите. Междучасие е — сакрални минути, които по своето значение и важност биха могли да се сравнят само със стъпването на човек на Луната.

Няколко палавници се гонят около една от колоните във фойето. Други обсъждат нещо много важно, облежани на парното. Три млади дами от шести клас са подпрели телефон на перваза и танцуват някакъв странен танц, който веднага ще бъде качен в Tik Tok. Всичко си е както преди вируса, само дете не мога да видя изцяло щастливите детски лица, скрити под маските. Добре е, че очите могат да говорят. Стига само да разбираш този език.

От време на време някой притичва до диспенсъра с дезинфектант. Пръска ръцете си и пак хуква отново към съучениците си. Колегите с маски и шлемове около мен създават усещането за нещо средно между тренировъчна база на НАСА и ренесансов бал с маски. Всеки е хванал в ръце дневните си задачи и съвестно ги отмята една по една. Разговор с родители, раздаване на тетрадки за упражнения, които току-що са пристигнали от издателството и т.н., и т.н.

На четвъртото стъпало от учебния ден съм. Чакат ме още три. Досега успяхме да организираме Великите географски открития с осми клас. Вкарахме България в Първата световна война с девети клас и превърнахме Древна Тракия в римска провинция с десетокласниците. Пред мен е поредната отговорна задача — да превода петите класове през дебрите на праисторията. Чувам звънеца, който тържествено обявява началото на новия учебен час. Още докато изкачвам стълбите, съм забелязан от ученическата система за ранно оповестяване — двама млади мъже от пети клас, които ме чакат. Веднага щом ме виждат, хукват към класната стая с викове „Идваааа!“.

После всичко следва обичайния си ред — поздравявам ги с „Добър ден, добри хора!“ и се залавяме с проблемите на човешката еволюция. План на урока. Въпросите след него и задачи от учебната тетрадка.

Накрая искам да направя „обратната връзка“. Остават само още една-две минути. Подхвърлям във въздуха още няколко бързи питания. Децата са уморени, но изброяват етапите, през които е минало

човечеството, за да стигне до днес: Сръчен човек, Изправен човек, Разумен човек.

Един сладур, който вече си мисли за сандвича си, увит грижливо от майка му в станиол и лежащ до несесера му, има последната дума:

— Слънчев човек!

— Еха! — възкликвам почти разтопен от умиление. Той ме поглежда с лека изненада и уплах.

— Страхотно! — казвам. — Това е най-хубавият етап от еволюцията. Жалко, че Дарвин не се е сетил. Дано един ден има повече от този вид! Нуждаем се от него днес.

Няколко часа по-късно вече съм в автобуса и се прибирам. Един мъж, с когото често пътуваме заедно, уличен музикант, сяда на седалката до мен и нежно поставя акордеона си. Скучно му е и минута по-късно вече ме пита:

— Даскале, какво си се замислил — колко е на хилядата половината? — смее се сам на шегата си, която е толкова старомодна, колкото и вратовръзката му.

Усмиввам се и аз от уважение:

— Мисля — отговарям. — Мисля за едни Слънчеви хора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.